

ouwen (Geloofsbel.), Mozes als pag verhoogd acleest zelf t hij toeh het en „geteeld“ lijke bericht, valt. Christen zegt: een ben er zél leiden. En

edachte heel noemen geen Mozes (Dt. Job wordt t een voor ren zich ob als para- Van Eze- iets dar- (1:5, 6), 1 Kron. 18; on, 13) ook el bijzonder-

den aan- ners aan van „me- Jerobeam komst-door- vráágt hem publiek dt als para- áágt (Jes. 42:2).

an-professie lgeren; behoort uitslui- rbijgaan rbede-, met ert Mozes Dathan en z zijn eigen nne, als of- ie hun es als para- n, een mo- n deele: hij daarna tucht komt, raclese n en tolle- Rechter s — zouden iemand niet treden, die ók niet aan vierook met eschaal, die

zelf tot een n iemands ring, dat n g van die idder-para- het Hof be- Speelplaats.

che pros- chaps ges- s, nu, laat b.v. dat de bljven n eraan; en n verrader, ar Jeremia z zijn para- iten; ik ar ik gooi Recht aan; meer dan en niet om r dienen rbede gren- d niet e de (Jere-

en beproefd acleest alsche kán voo'n vrede, een ar- men ten

al de waar- h GEZON- der-Rechter viden bij Amos afspelen in den pro- t er was, l, maar die n geweest nit op de

voorbete, de paracese, van den „nabi“ Amos. Zou de dogmatiek willen — maar het zal er wel te laat voor zijn — dan kon ze hier een hoofdstuk gaan schrijven over de „paracesis de futuro conditionato, sive de futuribili“, d.w.z. over de tusschenkomst aangaande iets, dat niet kwam, doch slechts op zekere voor- warden zou gekomen zijn. De voorwaarde van haar eigen afwezigheid misschien? Ja, ook dat! Want een krachtige paracese van den rechtvaardige vermag veel.....

Ik ben er zeker van, dat er lezers zullen zijn — als ze het nog volgehouden hebben, — die zich afvragen: waarom toch dit allemaal, en dat nog wel in een Pinksterartikel? Is Pinkster niet een feest van de ziel, en van het intieme, en van geloofs zekerheid van den van de wereld en de massa afgezonderden mensch? Wat hebben we met al die geleerde begrippen noodig?

Ik antwoord hun: neen, zeker niet. Pinkster is niet een zaak van de ziel. De ZIELEN, wel, daar heeft God alle eeuwen door al voor gezorgd, ook onder het Oude Verbond; anders waart gij, en was ik, hier niet geweest. Als Pinkster betekende: de „Melits“ komt in de harten, de Geest, wel, dan zeggen we — gelijk Ridderbos eens tot Aalders sprak: dat was geen nieuws. Dat was er al lang. Pinkster is een feest van de kerk, en van de missie, en van de wereldverovering, en van de rijping van den tijd; en pas in dat raam is het feest óók voor de ziel. En een ziel, die het zóó niet mooi meer vindt, die moet eens flink worden afgetuigd. Ze wil 't brood, dat God haar geeft, niet accepteren in de verpakking, die Hij ervoor bedacht heeft.

Maar afgezien daarvan, wilt ge wel gelooven, dat de stof van dit artikel voor zijn eigen schrijver een bevrijding was? Laat ons maar eerlijk zijn: we wisten e i g e n l i j k geen raad met Christus' woord: een ANDEREN PARACLEET. Want we dachten eigenlijk, dat HIJZELF pas paracleet is GAAN WORDEN toen Hij in den hemel voer. Maar dan konden wij dit niet rijmen met de boodschap van Hem zelf, dat Hij n.l. al paracleet WAS en reeds lang GEWEEST was, toen Hij deze woorden sprak; en dat dus nu een ANDERE Paracleet Hem hier beneden zou vervangen! In dien Christus' paracleetschap, zijn advocatenwerk pas in den hemel begint, en indien het opgaat in het pleiten voor den troon des Vaders, dán is het inderdaad pas begonnen te functioneren na de hemelvaart. Maar dán had Hij moeten zeggen: van nu aan zullen er Paracleten voor u zijn, één boven, en één beneden. Doch Hij zegt: Ik WAS het voor u tot op dezen dag; en nu ga Ik wel weg, maar een andere Paracleet komt in mijn plaats, die gaat voortzette n, wat Ik hier heb gedaan onder u. VOORTZETTEN. Dat is w a t a n d e r s dan ons tot nu toe gevolgd denk-schema volledig tot uiting bracht. Zoolang we alleen maar dit ééne weten te zeggen: Christus pleit in den hemel (na hemelvaart) en de Geest geeft ons vertrouwen daarin op aarde, zóólang is eigenlijk voor ons besef de Geest geen VOORTZETTER van Christus' werk op aarde. Als een advocaat pleit voor een gevangene in de cel, en de gevangenis-dominee zegt dien gevangene: wees maar stil, bij hem is de zaak in goede handen, wel, beste menschen, z e t d i e d o m i n e e d a n v o o r t, wat de advocaat begonnen is? Is de dominee een ANDERE advocaat dan „de“ advocaat? Zendt „de“ advocaat den dominee als zijn plaatsvervanger? Neen. —

Wij behoeven niets te verliesen van onze vroegere constructie; maar we mogen ze breeder uitwerken. Dat is alles. En dat is veel.

1. Het is allereerst dit: Christus is de weg, de waarheid en het leven, en de Geest is het nu ook. Hij is de „Melits“, de Geest ook. We mogen geen oogenblik voet geven aan de gedachte, alsof de Zoon toch eigenlijk wat meer is dan de Geest, in het werk der verlossing. Ze werken wel anders, deze twee, — maar, — er is geen rangverschil.

2. Christus spreekt tot de apostelen, als tot de aanstaande kerkvergaders, en zendingen, en predikheeren. De „Melits“ leidt in de waarheid; dat deed Christus, dat deed en doet voortaan ook de Geest. De melits-goel-seneger, paracleet is een MOND voor degenen, die voor het gericht moeten komen. Dat zal den apostelen overkomen, binnen enkele weken; ze staan voor overheden en koningen en keizers straks, en engelen en duivelen zien toe, ook de hemel luistert. Welnu, zij zullen het niet zijn die spreken, maar de Geest Gods, die in hen spreekt. Hij is hun Melits, hun Mond, en bedoelt het best met hen. En hen — die apostelen in hun qualiteit — alzo en op alle manier in al de waarheid leidende, en hen onderwijzende, en hun te binnen brengende wat de eerste „Melits“ hun heeft gesproken, zal de Geest de gangen der pas vrijgemaakte kerk recht leiden..... is 't niet prachtig?

3. De paracleet als ten Hove ingeschreven en geautoriseerd Advocaat of Getuige heeft God liever dan de menschen, houdt voor de rechtbank de eerste tafel der wet niet voor de tweede, noch omgekeerd. Dus is de ten Hove geautoriseerde Paracleet-melits-goel erop gesteld, dat Hij, in of buiten de cel, dat maakt geen verschil, ons de waarheid zegt: we worden niet door handigheden, maar door recht verlost. Wanneer is de Heilige Geest Paracleet? Na de preek, in de binnenkamer? Ja, ja, ja; maar eerst in de kerkvergadering. Wanneer is Hij Melits? Paracleta? Als Hij een oude zuster troost, die

RUTH EN HAAR FILMMASKER.

Het is een goede eisch, dat er onderscheid en l i j k gepreekt wordt. Wie preekt, moet de gave der discretie hebben. Niet alleen de mannen van artikel acht, maar ook de jongelingen naar artikel vier der Kerkenorde moeten daarop zorgvuldig geëxamineerd worden. Deze eisch behoort echter vandaag ook te worden uitgebreid tot de heeren van de film: de schrijvers van het filmscenario, de mannen van de filmregie en de filmoperateurs. Er moet niet slechts onderscheidenlijk g e p r e e k t, er moet ook onderscheidenlijk gefilmd worden.

We zagen van het laatste onlangs een zeer fijne proeve.

Schrik niet: wij voor ons zijn niet in de bioscoop geweest.

Maar The Times Weekly Edition van 24 Maart bracht een kleine beeldreportage uit de studio van G. W. H. Productions in Elstree, waar een rolprent vervaardigd wordt over Ruth. Ja, Ruth de Moabitische. Het belooft wat te worden. Want Ruth opent de rij. Er gaat een heele serie van biblische stories volgen. Maar Ruth gaat voorop. En de heele reeks zal in Kerken en Scholen vertoond worden. Dat worden dus, om met wijlen Bastingius te spreken „sichtbaerlijke predikaties“.

Van de opname van Ruth geeft The TIME S een drietal foto's. Eén er van toont U Naomi, Orpa en Ruth op den weg naar Bethlehem. De ondeugd in het midden. Naomi en Ruth in een stemmig donker gewaad, Orpa in het wit.

We vinden dat nu een bekwaame proeve van discretie. Zulk een fijnevoelde onderscheiding der kleuren! Want we houden — eerlijk gezegd — niet van Orpa. En we houden ook niet van meisjes in 't wit.

Wij kennen bij ons in de kerk de Orpa's er direct uit. Die zijn altijd in het wit. En de Ruth's altijd in het zwart. In elk geval in een gedekt kleurtje. En de Naomi's vanzelf. En het is natuurlijk de bedoeling van de biblische film, de zichtbaerlijke predicatie, den menschen, die deze discretie tusschen Moab en Israël, de gave van de onderscheiding der kleuren der wereld en der Kerk kwijt zijn, deze gave weer bij te brengen. Daarom wordt er onderscheidenlijk gefilmd. Wit — zwart. Orpa wit. Ruth zwart. Dat heeft die regisseur heel goed begrepen. En als de film er in gaat, dan trekken de meisjes dat witte fieddergoed uit. Orpa zal Orpa niet meer zoo vaak tegenkomen.

Een tweede foto toont U Naomi. Zoolaks gezegd, stemmig gekleed. Toch — het viel ons tegen — een beetje ijdel. Ze heeft — foei! — een spiegel in de

't zoo te kwaad had, en nu de ouderlingen roepen kan, omdat ze er weer boven op is? Ja, ja, ja; maar eerst als Hij in de kerk, én thuis, ons samen en individueel hard bestraft. Een goeie ellendprek is OOK paracese.

4. Wat is het eigenlijke Paracese-werk? Alleen maar vrijepleiten? Of vertrouwen wekken in onzen Getrouwen Advocaat? Ja, zeker. Maar omdat die Eerste Melits-Paracleet van ons ook GOD is, en de Tweede Melits-Paracleet eveneens God is, daarom treden ze beiden, ieder op eigen wijs, óók op als onze „Qategor“, onze Paracleet-die-precies-onze-zondenlijst leest, en geen regel overslaat. En omdat Melits-Paracleet I en II de KERK zoo ontzaglijk liefhebben, daarom t u c h t i g e n z i j o o k. Ga weg, achter Mij, Satan! — daar is onze Paracleet I. Val dood aan Mijn voeten, Ananias, en Saffira, gij ook, daar is onze Paracleet II. Wat zijn we toch beperkt in onzen blik, als we dat niet zien. Tucht is paracese in grooten stijl, het is de ambtelijke diensthandhaving van den meerdere van Mozes, die tot God zegt: gedenk hun offers niet, het zijn Dathan en Abiram: gedenk hun gebeden niet, en geef hún om der wille van Uw werk onvruchtbare schooten en droge borsten, en laat hun niet gezegd worden: wees gegroet, als we eerst hun hebben gezegd: blijf af van de vrucht van onzen schoot, want dát is in Christus geheiligd zaad, doop het niet, gij adderegebroedsel. Hier is meer dan Jeremia (18 vs. 21—23). Ook onze Sunegoros (verdediger, toegevoegd verdediger) kan onze Kategoros, aanklager worden, n.l. de aanklager van de hypocrieten, en de zonden-lezer van de uitverkorenen. Want dat is zijn genade over ons; zijn Paracese, ONS ten goede. Want de „Verklager der broederen“, die „duivel“ heet, de Kategoros van professie, dié leest onze zondenregisters altijd verkeerd, en met vals accent.

5. Als in 't algemeen een melits-paracleet-goel een proces helpt ten einde voeren, een r e c h t s g e d i n g, wel, geldt dit dan alleen van Paracleet I, die in den hemel zijn bloed inbrengt en voor ons bidt? Neen, het geldt ook van Paracleet II. Hij bidt IN ons, en bidt daarin VOOR ons. Hij voert ook zijnerzijds een pleidooi ons ten goede. Hooren we Christus' pleidooi niet? Neen. Maar het zijn e o o k n i e t. Hij bidt voor en in ons met zuchtigen die o n u i t s p r e k e l i j k z i j n. Niet maar de troost, dien wij voelen, is zijn Paracese; alle Paracese, ook van den Geest, gaat ver onze bevattig

hand. Maar tot onze geruststelling lezen we, dat het slechts in de kleedkamer was. Op de eigenlijke film kom je er niets van te zien. Van dien spiegel. Een ernstiger bezwaar lijkt ons, dat ze er nog zoo jeugdig uit ziet. Zóó jeugdig, dat het ons niet verwonderen zou, of ze reed op een goeden dag nog naar het stadshuis in een tweepersoonscoupéje. Met bloemen. En in het wit. Maar ook dit bezwaar kwam weg te vallen. Toen we n.l. de derde foto zagen.

Want die derde foto laat U een heer zien, die de spelenden van een Prosoopon voorziet. We lezen dat woord, toen we ons onlangs in „De Reformatie“ verdiepten. Bij K. S. En vroegen aan een vriend wat dat vreemde woord beduidde. En hoorden, dat het zooveel als een m a s k e r wezen kon. Dat hoeft niet, maar het kún. Welnu, die heer kon Naomi wel een ietwat bedaagder uiterlijk geven. Zoolaks hij ook aan Ruth een filmgezicht gaf. De wenkbrauwen af. Als bij meisjes in 't wit. En hij brengt eenige correcties aan aan Ruth's lippen. Legt er met een enorme stift de laatste menie op. Dan is het masker klaar. En kan de operateur gaan draaien.

We gelooven, dat wordt metterdaad een gemaskerde Ruth, in wie de kenner der Schrift de ware Ruth niet herkennen, en een film, waarin hij de boodschap van het boek Ruth niet hooren zal.

Die b o o d s c h a p i s n i e t t e v i l m e n.

Dat Word Gods is alleen maar te prediken.

Het geloof is uit het gehoor.

En daarom houden we ons maar graag aan het leermiddel, dat voor bijna vier eeuwen uit Heidelberg kwam. Niet uit een studio, maar uit een studeerkamer. Aan den Catechismus, of de Onderwijzing in de Christelijke Leer, die in de Nederlandsche Gereformeerde Kerken en Scholen geleerd wordt. En liever dan dat onze jongens en meisjes de namen van de verschietende filmsterren kennen is het ons, als ze de gedachtenis bewaren aan de twee Confessoren van Heidelberg: Zacharias Ursinus en Caspar Olevianus.

Die Catechismus brengt hun de gave der discretie. Zelfs Bolland wist dat.

Intusschen zijn we, om eerlijk te zijn, van meening, dat er tusschen die studio in Elstree en sommige kansels slechts één stap is. Er wordt ook op kansels wel gefilmd. Biblical stories. Biblische vertelseltjes. Ook in den stijl van Elstree. Orpa wit en Ruth zwart. Zoo wordt Orpa zwart gemaakt. En we zijn bang, dat er op sommige studeerkamers ook nog wel eens gewerkt wordt met m a k e - u p. Dat een oude preek nog wel eens van een jong prosoopon wordt voorzien. Of erger nog. En dat hier en daar een dominee nog wel eens de lippen bijwerkt met lippenstift. Kleur naar keus.

We hopen, dat onze jonge menschen aan deze nieuwe „boeken der leeken“ geen behoefte hebben. Omdat ze 's Zondags door de levende-verkondiging-des- Woords verzadigd worden! D. E. C.

te boven, en te buiten. De betrokkene, wel, wat begrijpt die van al de verhandelingen van rechter en advocaat en officier? Waarachtig, als hij maar de vriespraak hoort, hij is verlost. Als 't anders was, dan was 't niet best met onze kleine hummeltjes en stum-pertjes, en, met verlof, met u en mij ook niet. De Paracleet II voert met God een eenzijdigen handel, die alleen in 't geloof door ons wordt „bevonden“ getrouw te zijn.

6. Een andere Paracleet-Melits, dat zegt de Christus in den overgang der tijden. Hij haalt het ambt-van-melits uit de hiërarchie vandaan; en ook jongens en meisjes en dienstpessoel kunnen er in betrokken zijn. Geen profeten- en priesterstand is er voor noodig, dat wij een advocaat zouden hebben. En een aristocraten-tournooi als van Gabriël-Sammaël wordt ook niet meer voor ons en over ons hoofd heen gevoerd. Wij zelf hebben het wel boven ons hoofd (Christus), maar ook in ons hart, (de Geest), en door Hem in ons huis, onze kerk, onze catechisatie.

En zóó zijn wij nu bevrijd. We hebben twee Paracleten. We hadden er twee. En we zullen er twee houden.

De procedure is nog bezig, de pleidooien zijn en worden gehouden. En als ik z o n d a g m o r g e n in de kerk ben, dan is mijn Paracleet II weer voor mij uitgetreden: voorspreker en aanspreker en inspreker en toespreker. Boven alles: Spreker namens God, Spreker, die alles neemt uit Christus. Paracleet II neemt alles uit Paracleet I: Gods Hof der hoven kent geen dubbel recht. Noch ook een dubbel evangelie. Mijn zaak loopt voor den Hoogen Raad: het is tevens de zaak van mijn kerk. En dus van Gods verbonds-volk. En dus van zijn verbond in de eenheid van zijn geschiedenis en zijn substantie, van wet en evangelie.

En de eenheid van wet en evangelie is dus eenheid van verbondssubstantie, en dus van onderwijs, en van rechtsbedeeling. Vandaar de eenheid onzer Paracleten in hun arbeid. De Paracleet, dat is nu: onze Mentor, onze Zaakbezorger; dat is: degene, die eenzelfde taak op zich neemt voor de v o l w a s s e n e n, als welke in de griekische wereld de Paedagoog voor zijn rekening nam tegenover de onmondige kinderen. Hij is de Voogd van de mondig gewordenen, van de kerkelijk-volvassenen, want och, in de zaken die bij God te doen zijn, voelen ze zich als kinderen zoo klein. Hij is hun Toegevoegde Bijstand in „de dingen die bij God te doen zijn“.

K. S.